

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 1. Doctrina huius propositionis, Sanctorum Patrum , & illustrium
Doctorum testimonijs confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

128

14.

Tandem doctrinam hanc in sensu explicato docent plures Theologi, videlicet Ioannes à Iesu Maria tract. 2. de schola orationis dub. 46. Thomas Sanchez lib. de Matrimonio disp. 45. num. 4. ubi ex communi Doctorum sententia, inter occasiones, ex quibus sine culpa nostra oriri solent motus inhonesti, & turpes, numerat occasionem, sic inquit: *Constat inter omnes Doctores, quoties pollutio sequitur prater intentionem ex aliqua causa necessaria, vel conuenienti corpori, vt est cibus, vel potus moderatus, aut animi, vt orare, studere, &c. nullam esse culpam non desistere à causa illa, &c.* Quod idem alij Doctores asserunt, ac denique id ipsum docet, approbans hanc propositionem Mystici nostri Doctoris, Magister Basilius Legionensis in Defensorio sæpè citato, propositione 18. & ideo nulla potest rationabilis suspicio suboriri de huius doctrinæ veritate, & feceritate, neque turpis error Illuminatorum potest ex vi huius propositionis Mystico nostro Doctori imputari cum potius, vt demonstratum est, huic errori in hac eadem propositione omninò aduectetur, eundemque in suis libris passim damnet, quatenus frequentissimè rigidam mortificationem internam, & externam, bellumque continuum contra carnem, & sanguinem, efficaciter suadet.

C A P V T XI.

ELVCIDATUR PROPOSITIO VNDECIMA,
Sanctorumque Patrum & illustrium Doctorum
testimonijs corroboratur.

1.

DEVENIAMVS iam ad vndecimam propositionem, quæ notata fuit in Mystico nostro Doctore, habeturque lib. 2. operis inscripti *Nox Obscura*, c. 16. in principio, ubi sic inquit.

Obscuritas, de qua hoc loco loquitur anima, circa appetitus & potentias sensiuas interiores & spirituales (sicuti iam diximus) versatur, quæ omnes in Doctrina ista in suo lumine naturali obscuratur: vt hoc lumine repurgato, possint supernaturali lumine illustrari. Appetitus siquidem sensiuus & spirituales consopiti sunt & mortificati, nec valent rem aliquam siue diuinam, siue humanam dulciter degustare, affectus animæ oppressi & coarctati, nec sese mouere aut aliquid rei inuicem possunt imaginatio ligata, nec aliquem discursum aptum formare potest: memoria exstincta: intellectus obtenebratus, & quod hinc sequitur voluntas etiam arida & angustiata, vniuersa potentia euacuata, & super omnia densa quadam & onerosa nube animam premit, quæ illam coarctat, & quasi à Deo alienat.

§. I.

Doctrina huius propositionis Sanctorum Patrum, & illustrium Doctorum testimonijs confirmatur.

2.

PROPOSITIONEM hanc ideo aliqui difficilem & duram, minusque veram existimauerunt, quia censent animas iustas ad Dei vniionem media oratione, & contra-

platione tendentes, nequaquam in tot tantisque spiritus angustijs, amaritudinibus, anxietatibusque à Deo constitui, sed potius faciliori, ac suauiori via duci, prædicta; angustias non nisi peccatoribus in suorum vitiorum pœnam euenire.

Cæterum hæc existimatio experientie defectum manifestè indicat, cum potius ij, qui huiusmodi animas iustas, & ad summam perfectionem aspirantes, spiritualiter tractant, plerumque veritatem huius doctrinæ in eis experimento comperiant, quia re vera confusus Dei stylus est medijs his amaritudinibus, internisque angustijs, & afflictionibus animas sibi charas purificare, sicut in igne purgatur aurum, & argentum, vt sic iam purificatæ, & mundatæ, atque à semetipsis omnino quasi deficientes, cum Deo, qui summa puritas est, perfectius coniungi, atque in ipsum transformari valeant, & ita adimpleatur illud Prouerb. 17. num. 3. Sicut igne probatur argentum, & aurum camino, ita corda probat Dominus.

Vnde doctrinam hanc communiter docent SS. Patres, inter quos Diu. Bernardus lectm. 3. de Resurrectione, loquens de personis, spiritualibus exercitijs pœnitentiæ deditis, sic inquit. Sunt quibus nondum surrexit Christus, qui in laborum anxietate, & afflictione pœnitentiæ morte afficiuntur tota die, nondum spirituali consolatione recepta, sed nisi breuitati fuissent dies illi, quis posset sustinere, &c.

Consonat D. Gregorius lib. 3. moral. cap. 15. explicans illum Psalm. 40. Vniuersum stratum eius verasti in infirmitate eius. Super quem locum sic inquit: Cum enim quisque cursu secularibus fatigatus, deserere per diuinam gratiam huiusmodi itinera laboriosa compungitur, cogitare solet quomodo præsens vita desideria fugiat, & ab eius laboribus requiescat, sibi que mox desiderata quietis ordinem querit, & velut quoddam stratum, sicut à cunctis laboribus cessationis lucem inuenire concupiscit, sed quia in hac vita adhuc homo positus in cuiusvis ordinis loco, in cuiuslibet secreti secessu, viuere sine tentationibus nullatenus potest, plerumque in id, quod ad requiem constructur, maior dolor tentationis inuenitur. Vnde, & rectè per Prophetam dicitur: vniuersum stratum eius verasti in infirmitate eius, ac si diceret: omne quod quis sibi parauit ad requiem, hoc ei inuasti occulto iudicio ad perturbationem: Quod pio quidem Dei consilio agitur, vt huius peregrinationis tempore electorum vita turbetur, &c. Et post pauca concludit: Vnde electis suis ad se pergentibus Dominus huiusmodi iter asperum facit, &c. Has autem afflictiones, & tribulationes specialiter personis contemplatiuis euenire docuit idem Gregorius lib. 2. in Ezechiel. homilia 14. ibi: Hinc est, quod plerumque qui plus in contemplationem rapitur, contingit, vt amplius intentione fatigetur, sicut quibusdam sæpe contingere bene proficientibus solet, quorum mentem, dum aut compunctio afficit, aut contemplatio super semetipsum rapit, statim etiam tentatio sequitur ne de his, ad quæ rapta est extollatur, nam compunctio, vel contemplatione ad Deum erigitur, sed tentationis sua pondere verberatur ad semetipsum, quatenus tentatio aggrauet, ne contemplatio in se, &c. Et lib. 20. Moral. cap. 19. explicans illud Iob 30. Non fuit qui ferret auxilium, sic de hac re loquitur: Qua itaque ratione nunc dicitur non fuit qui ferret auxilium, nisi quia Omnipotens Deus eos quos in æternum diligit, aliquando ad tempus relinquit, sanctos eorum suos Dominus inueniendo adiuuat, relinquendo probat, donis firmat, tribulationibus tentat, vnde rectè quoque per quendam sapientem dicitur, in primis elegit eum, timorem, & metum, & probationem inducet super illum, & excruciat illum in tribulatione doctrina sua, donec tentet illum in cogitationibus illius, &c.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

128

4.

Accedit D. Bonauentura de 4. processu Religionis, qui postquam in 3. processu & in 1. cap. processus 4. ostenderit qualiter Deus consolationes spirituales incipientibus infundat; statim à c. 2. incipit enarrare graues tentationes, & angustias, quibus proficientes premit, vt ad perfectionem secure pergant, & ideo plures tentationum species enumerat, inter quas Prima est (inquit) subtractio, & inopia deuotionis, subtractio ergo in singulari refugio homo quodammodo inermis expositus est hostibus tentationum, & ideo pauidus efficitur, & pusillanimis. Deinde verò ad 3. tentationum speciem accedens, sic inquit c. 4. Ex hoc sequitur alia tentatio, scilicet fastidij, qua fastidit homini omne bonum, & ad eum orare, legere, meditari, & ad eum audire bona, vel loqui, vel operari, vel interesse diuinis etiam, qua sine graui labore possit facere. Et post pauca subiungit: Hæc tentatio fastidij, dum non habet in spiritualibus delationem, & in carnalibus consolari renuit, sic nunquam inueniens refugium malo maiore confirmatur. Et ulterius progrediens in cap. 5. grauiorem aliam tentationis speciem assignat his verbis: Sequitur alia tentatio grauis impatientia contra Deum, quare tam durus, & inmeritorius sit tribulatio, quare tam parcus in dando gratiam egeno, & tam anxie petenti, & tam importune pulsanti? Et hæc tentatio quandoque tam valida est, quod quasi insanit homo, & palpat ex vehementi mœore, quia ibi non inuenit solatium, quod deberet esse vnicum refugium in oratione, & in tanta suppositione. Et in eodem capite sic concludit: Calum quasi æneam sentitur, &c. Ac tandem in cap. 7. de alijs acerbissimis tentationibus mentionem faciens, sic inquit: Acerbissima tentationes videntur, hæc in fide catholica, & desperatio de Dei misericordia, & spiritus blasphemia contra Deum, & Sanctos, & tentatio inferendi sibi manus, & se perimendi, & quadam perplexitas querulosa conscientie medicinale consilium non admittendi, &c.

5.

Id ipsum optime ostendit exemplum, & doctrina S. Mat. nostra THERESIE, de qua Reuerendissimus Fr. Didacus de Yepes Episcopus Tirañonensis eius Confessarius in eius vita lib. 1. cap. 12. sic refert: In his etiam tenebris se abdebat demon, & eius poenit multo maiores addebat, mille impietas ei representando, vt persuaderet eam à Deo separatam, & improbatam esse, idque tam sensibili atque intolerabili spiritus angustia, vt nulli rei apertius comparari posset, quam poenit & supplicij damnatorum in inferno: nulli enim in impetuosa hæc tempestate consolationibus reficiebatur, gratia quoque adeo latebat & abscondita erat; vt ne minimam illius scintillam cerneret, imo nec vnquam habuisse arbitraretur, quin imo bona qua alim egerat, & fauores, quos à Domino ante hæc receperat, vt somnium & phantasma videbantur: solum certabat multitudinem suorum peccatorum & defectuum, & reducebat nonnunquam Deus animam eius ad tales angustias, vt è cælo ei præter afflictiones nihil accideret, perimide ac si Deus ei terga vertisset, & à se recisisset, aut illi inimica foret, &c. Et post pauca subiungit: Si quid solatiij causa recitabat, erat ac si non recitaret: imo nec quod recitabat, intelligebat, nec se ipsam quidem, quod etiam in vocalibus precibus accidebat, nam ad mentalem insistentiam oratione, tempus erat importunum, vtpote potentijs tunc penitus ad eam indispotis: imò maioris damni, & nocenti occurrat solitudo, quod aliud peculiare tormenti genus erat; ex alia vero parte nullius presentiam uocabat, & in laqueum admittebat: & ita, etsi magnam sibi vim inferret, aded tamen graue tedium præsequebat, & amaricationem, vt facile poenam & promereri illum afflictionem quis aduertere posset &c.

(†)